

500 WOORDEN

“Ik was al blij dat ik een gratis broek en trui kreeg”

Jan Bakelants (22),
student bio-ingenieurswetenschappen en wielrenner

INTERVIEW MARIE-CAROLINE LENAERTS

“Als kind was ik niet bijzonder sportief. Toen ik zo’n dertien jaar was, heeft mijn vader me ingeschreven voor een wielrennerskamp bij Bloso. Dat beviel me zeer en twee jaar later heb ik dan de stap gezet naar competitie bij de nieuwelingen. Dat verliep meteen goed en de *goesting* is gebleven. Je moet er echt een passie voor hebben om je alle opofferingen te blijven getroosten.”

“Op mijn achttiende werd ik aangereden tijdens een training en brak ik mijn pols. Toen heb ik bewust gekozen om een stap terug te zetten en te gaan studeren. Ik voelde mij het meest aangehouden tot bio-ingenieurswetenschappen omdat het een domein in volle expansie is. Mijn bachelor wilde ik absoluut halen. Als het wielrennen ooit wegvalt, zal ik iets hebben om op terug te vallen.”

“Wielrennen begon als een hobby, maar nu is het – althans deeltijds – mijn beroep. De vorige jaren zat ik op kot en moest ik zelf

voor alles zorgen. Ik vond geen evenwicht tussen studeren en *koersen*. De ene week reed ik goed en de andere slecht. Nu woon ik weer thuis en is mijn studentenleven onbestaande. Maar ik heb een mooi leven.”

“Zodra ik me aansloot bij KWV Turnhout begon ik te winnen. Ik reed eerst een half jaar individueel voor ze me vroegen of ik bij hun ploeg wilde komen. Ik was al blij dat ik een gratis broek en trui zou krijgen. Daarvoor was ik al in goede conditie, maar opeens brak het goede moment aan. Ik denk dat ik de tactiek eindelijk doorkreeg.”

“De rit richting Tourmalet tijdens de Ronde van de Pyreneeën was nogal bewogen. Ik reed een *superkoers* en kon de besten bijhouden. Dat was me nog nooit overkomen bij de beloften. Ik voelde zelfs dat ik reserve had. Op dat moment liet ik me meeslepen en vergat ik te eten. Tot ik zwarte vlekken voor mijn ogen kreeg en moest ophouden... Dat zijn lessen die je moet leren.”

“Dat ik de Ronde van de Toe-

komst heb gewonnen, is heel bijzonder voor me. Voor de start kregen we een boek met de verslagen van de vorige edities. Als je ziet wie daar allemaal bijzitten... ik had nooit gedacht daar tien dagen later tussen te zullen staan. Tijdens de proloog reed ik niet goed, maar het ging almaar beter en beter en drie dagen later was ik ineens in superconditie. Ik dacht bij mezelf, ‘ik ga gewoon zelf *demarrer*’, en ik had een ongelooflijk goede dag. Ineens kwam die gele trui in zicht en toen wilde ik hem niet meer uit handen geven.”

“Mijn moeder maakt er een full-time job van dat ik niet ga zweven. Het is er ook het moment niet voor. Ik zit nu in een nieuwe categorie. Dan begin je onderaan de ladder en zo moet je je ook gedragen. Wat je daarvoor hebt gepresteerd telt niet mee. De topwielrenners houden je wel in de gaten. Nieuwelingen kunnen een bedreiging vormen. Vroeger zag ik die mannen op tv en nu rijd ik ertussen. Dat is een geweldig gevoel. Ik hoop later mee te kunnen doen met de besten.”

